Казки про тварин

Як покумалася лисиця з вовком

Як покумалася лисиця з вовком Жила-була собі лисичка в однім лісі. Пішла вона в село, залізла до одного чоловіка в комору, вкрала ковбасу і принесла до своєї нори. Приходить вовк і говорить:

— Як у тебе тут файно пахне ковбасою! Я так би їв, що аж слина з язика цяпає. А лисичка каже:

— Давай покумаємося, будемо вірні друзі, і я тебе поведу, де можна доста ковбаси їсти.

От вони й покумалися. Веде лисичка вовка у село. Приходять до хати. Вікно в коморі було відчинене. Лисичка плиг у вікно — і в комору, а вовк — за нею. Лисичка роздивилася, понатягала ковбаси на шию — і в ліс, там сховала і бігом назад до комори. І так усю ковбасу поносила. А вовк добрався до шинки, солонини і давай їсти. їсть та їсть, і наїв такий бебех, що почав лізти у вікно і не пролазить. Сів собі й почав вити:

— Ву-у-у-у! Ву-у-у-у!

А в хаті почули і як набрали хто ціп, хто сокиру, довбню та давай вовка плющити по бебехові, по хребту, по голові. Вовк із комори заскочив до хати, а з хати як собою гепне у вікно, вікно розбилося, і вовк утік.

Ледве живий іде вовк дорогою. А лисичка-кума намастилася медом, викачалася в паздір'ї і суне навстрічу кумові-вовкові. Вовк скаржиться їй:

— Ой кумо, як мене били!

— Слабо тебе били, куме,— обізвалася лисиця.— Мене били, то з мене, глянь, аж кісточки стирчать! Вовк пожалів лисицю й каже:

— Сідай, кумо, на мене, я тебе понесу. Лисичка-кума вискочила на вовка, і той несе її. А вона собі приспівує:

— Несе битий небитого, у вереті завитого. А вовк і каже:

— Що ти, кумо, так співаєш?

— Та то, куме, мене дуже болить, і я собі приспівую, і здається тоді, що не так болить.— І знову співає: — Несе битий небитого, у вереті завитого. Несе битий небитого, у вереті завитого.

Вовк почав уважно прислухатися і розібрав, що лисиця співає. Скинув її з себе і каже:

— Ах ти, сяка-така кумо, я тебе роздеру! Лисиця так кинулася навтіки, що лиш закурилося за нею. А вовк пустився доганяти. Прибігла лисиця до обриву, над яким росли дерева, заскочила в нору і сидить собі. Нора була вузенька. Вовк не міг туди вміститися. Сягає він за лисицею лапою. Коли вовк схопить куму за ногу, лисиця говорить:

— Тягни, дурню, корінець!

І вовк відпустить ногу. А коли схопить за корінь і тягне, думаючи, що то лисиця, вона кричить:

— Ой, болить, ногу мені поламаєш!

А вовк тягне, тягне і ніяк не може витягнути лисицю з нори. Як намучився добре, лишив свою куму в тім обриві й пішов собі в ліс. Через деякий час лисичка вибралася звідти і подалася далі добувати собі поживу. Йде дорогою й бачить: їдуть сани з кіньми. (А то було зимою). На санях — два риболови везуть рибу, яку наловили у ставку. Лисиця лягла на дорогу і прикинулася дохлою. Чоловіки підійшли і говорять:

— Диви, дохла лисиця лежить.

Взяли вони лисицю та й кинули на сани до риби. Поганяють коней і не оглядаються назад. А лисиця тим часом бере рибу і кидає на дорогу. Як виметала всю рибу, сама скочила на дорогу і давай рибу хапати і носити в свою нору. А ті риболови прийшли додому, дивляться, а на санях ні риби, ні лисиці. Повернули назад по тій дорозі, але нічого не знайшли.

Небагато часу пролетіло, і приходить вовк до куми-лисички в гості. Бачить, лисичка собі рибу їсть. Вовк просить її:

— Дай мені, кумочко, хоч трохи рибки, бо я дуже голоден.

— Еге, який ти розумний,— каже лисиця.— Готове і дурень буде їсти. Я дуже тяжко ловила рибу.

Іди й ти собі налови.

— Я не знаю, де і як ловити,— каже вовк.

— Я тебе навчу,— погодилася лисичка-кума. І повела лисичка вовка ловити рибу. А там біля села текла річка. А в річці люди зробили ополонку і звідти носили воду. Лисиця привела вовка до ополонки і каже:

— Сідай тут, хвіст опусти у воду і приспівуй собі: «Ловися, рибко, мала й велика! Ловися, рибко, мала й велика!». Але скоро не витягуй хвоста, посиди, щоб якнайбільше наловилося.

Сидить вовк, сидить. Попробував хвіст тягнути, а хвіст уже замерзає у воді. Він думає собі: «Ще не тягну, бо мало наловилося. Ще потримаю». Як посидів зо дві години, а хвіст так і примерз до води. Тягне вовк, тягне — ніяк витягнути не може. Сіпає хвостом то в один бік, то в другий — нічого не виходить. І мусив вовк сидіти до рана. Вранці люди ідуть по воду, видять — на льоду вовк — і давай кричати:

— Вовк! Вовк!

Похапали в руки палиці, довбні, вила, хто що міг, обступили вовка і так били, що той ледве вирвався і без хвоста втік до лісу. Відтоді лисичка-кума більше не зустрічалася з своїм кумом-вовком.